

Ο "ΝΟΥΜΑΣ,"

• ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

Διευθυντής : Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Συντάκτης : Ν. Α. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΔΡΟΜΟΣ ΖΗΝΩΝΑ, 'Αρ. 2, ΑΘΗΝΑ.

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ : Για την Ελλάδα και για την Κρήτη δρ. 10. Για το εξωτερικό δρ. χρ. 12 1/2. — Για τις επαρχίες δεχόμαστε και τρίμηνες συνδρομές (3 δρ. την τριμηνία). — Κανένας δε γράφεται συνδρομητής α δε στέλνει μπροστά τη συνδρομή του.

20 ΛΕΦΤΑ ΤΟ ΦΥΛΛΟ, 20. — Τα περασμένα φύλλα πουλιούνται στο γραφείο μας στη διπλή τιμή. **ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ** στην Αθήνα σ' όλα τα κιάσκια, και στις επαρχίες στα Πραχτορεία των Εφημερίδων.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Συντεχνιακή σαλάτα—'Η άρρώστια μας—Σοφία με μαγκούρα—Οι μπράβοι—'Ο λοχαγός ποιητής.

ΔΕΝ μπορούμε να συχαρούμε τις Συντεχνίες για τη ρούσικη σαλάτα που κατασκευάσανε και που λογαριάζουνε να μ'ας τη σερβίρουνε με την Έθνοσυνέλεψη. Θέλουμε να πούμε για τη λίστα των υποψηφίων τους, για κείνους που νομίδανε οι Συντεχνίες πως μπορούν και πρέπει να μπουνε μέσα στην Έθνοσυνέλεψη—για νάντιπροσωπώσουνε τί; Τις Συντεχνίες; Όχι βέβαια, αφοῦ κανένας τους δεν είναι βγαλμένος μέσα από τις Συντεχνίες, δεν είναι δηλ. εργάτης ή έμπορος, ή βιομήχανος, παρὰ όλοι τους είναι δικηγόροι και πολιτευόμενοι και ά ν ε ξ ά ρ τ ο ι—αφοῦ κατάντησε και το τελευταίο έπιθετο τώρα τώρα έπαγγελμα κι αυτό.

Από τις Συντεχνίες κάτι άλλο περιμέναμε. Όχι να πολιτικολογήσουν και να μ'ας πούνε ποιούς πρέπει να ψηφίσουμε, μ'α να συναγρικηθούνε μεταξύ τους και να διαλέξουνε δυο τρεις, τούς καλύτερους, μέσα από τα σπλάχνα τους τα ίδια, που ν'αν τους υποστηρίζουνε στις εκλογές, για να μπουνε έτσι μέσα στην Έθνοσυνέλεψη και δικοί τους αντιπρόσωποι, να διαφεντεύουν τα δίκια τους.

Έτσι, θαρροῦμε, έπρεπε να φερθούν οι Συντεχνίες για ν'αν οδοαρή ή απόφασή τους και για να μ'ην ακούσουν όσα, σωστά τούτη τη φορά, ακούσανε από τον Αθηνιώτικο τύπο.

★

ΜΑ και οι Συντεχνίες υποφέρουν από την ίδια Ρωμαίικη άρρώστια, να νομίζει δηλ. ο καθένας μας πως είναι σ'έ θέση να διευτύνει τούτο το Κράτος και ν'αν το σώσει.

Κ' έτσι, με το ν'άχει το Κράτος μας πολλούς σωτήρες, πάει κατά διαόλου.

★

ΜΙΑ μαγκουριά, μι'α γερή μαγκουριά, έφαγε κατακέφαλα την Κεριακή τ'α μεσαίνυχτα ο Διευθυντής της α' Ακρό-

πολης, και πού πήγαινε σπίτι του. Τις προάλλες κι ο άρχισυντάκτης της α' Ακρόπολης ξυλοφορτώθηκε δολοφονικώτατα. Κι ο λόγος—γιατί, λέει, ή α' Ακρόπολη τ'άβαλε με μερικούς καθηγητές του Πανεπιστήμιου που τούς θαρρεί—μπορεί δ'α και ν'αναι—ξυλοσκίστες.

Και οι ξυλοσκίστες, φυσικά, για ν'αποδείξουνε την επστημονική τους αξία δ'αν έχουν άλλο όπλο από τη μαγκούρα.

Όστόσο το Κράτος αυτό λέγεται α' Ελεύθερον Συνταγματικόν Κράτος και θάρθουνε μεθαύριο μέσα στην Έθνοσυνέλεψη οι αντιπρόσωποι του να σαλιαρίσουνε για ελευθερία και γι' άλλα τέτια κουροφίξια, ενω μ'ας λείπει και θ'α μ'ας λείπει για πολύ ικόμα το πρώτο στοιχείο της α' Ελευθερίας, ή ελευθερία του λόγου.

★

ΝΑ και το χαρακτηριστικό αυτό από την α' Ακρόπολη της Τρίτης :

- α— Ζής σ'έ κράτος ;
- Ζω.
- Βασιλεία έχεις ;
- Έχω.
- Κυβέρνηση έχεις ;
- Έχω.
- Αστυνομία έχεις ;
- Έχω.
- Σύνταγμα, ελευθερίαν έχεις ;
- Έχω.
- Φόρους πληρώνεις ;
- Πληρώνω
- Μπράβους έχεις ;
- Δ'αν έχω.
- Τότε τίποτε δ'αν έχεις. »

★

ΠΟΙΗΤΗΣ του Στρατού, με βαθμό λοχαγού και με μιστό 300 δρ. το μήνα διορίστηκε ο κ. Φωκίος Πανās. Μπράβο του και μπράβο και του Ζορμπά που ενέργησε να ψηφιστεί ο ήλιθιος αυτός νόμος από τη Βουλή για να ξεπλερώσει έτσι έναν Πινδαρικό—γιατί όχι Πανικός— ύμνο που του αφίρωσε ο κ. Πανās «δι'α την έν Γουδίω δ'εΐσιν τους».

Για να κρατηθεί τώρα κάπια αναλογία, πρέπει ο κ. Μηνάς Τραμπακουλόπουλος να διοριστεί Συνταγματάρχης ποιητής κι ο κ. Ματσούκας, μεθαύριο που θ'α μ'ας γυρίσει με το καλό από την Αμερική, να γίνει άρχιστράτηγος ποιητής—και τρέμετε, Βούργαροι !

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

ΤΕΣΣΕΡΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ

Μαρία ή Πενταγιώτισσα—'Ο Κομήτης του Χάλλην—Το κρίμα της μάννας—'Η Βασίλω του Χαρεντιά.

Στόν τόπο μας συνηθίσαμε να λέμε κάθε χοντροκομένο, μπόσεικο, πρόχειρο και κακότεχνο θεατρικό έργο : λαϊκό. Αυτό δείχνει γενικά την κατάσταση της άμορφωσίας που βρίσκεται το κοινωνικό

μας εγώ, κι ακόμα τήν περιφρόνηση πού δείχνουν οί τάχατες γραμμιτζούμενοι τοῦ σημερινοῦ καιροῦ γιά τὸ λαό, παίρνοντάς τον γι' ἀσκέοι ἀξιομονάχα γιά χρηματική ἐκμετάλλεψη. Μ' αὐτὴ τήν ἰδεολογία δυὸ γνωστοὶ δημοσιογράφοι, ὁ Σταθόπουλος κι ὁ Κυριακός, ἔγραψαν κι ἀνέβασαν στὴ Θέατρο τῆς Νεάπολης μὲ τὸ θίασο τῆς Βασιλείας Στεφάνου, ἔργο μ' ἐλληνικὴ ὑπόθεση, τὴ «Μαρία Πενταγιώτισσα», μὲ φουστανέλλα, χαντζάρια, ντουφέκια, χορούς, ἀστρεῖα καὶ σοβαρὰ σκηνικὰ κόλπα, μὲ πραγματισμοὺς καὶ λυρικοὺς, μὲ φιλοσοφίες τοῦ γλυκοῦ νεροῦ καὶ πατριωτικὲς φωνές, ἐλπίζοντας νὰ θυματώσουν μὲ κάθε γτυπητὴ χοντροκοπιὰ τὸν ἀνίδεο κοσμάκη, καὶ νὰ περάσουν τ' ἀποτελέσματα τῆς φιλολογικῆς υπερμπαντίας τους γιά δραματικὰ πράγματα καὶ θάματα. ἔλπίζοντας καὶ τὸ βραβεῖο τοῦ Ἀβερῳφείου ἀγώνα νὰ πάρουν, κ' ἔτσι νὰ γελάσουν τελειωτικὰ κάτου ἀπὸ τὰ μoustάκια τους μὲ τὴν κουταμάρα ἐνὸς ἄμορφου καὶ χαμένου κοινοῦ κ' ἐνὸς Τύπου ἀξίου μὲ τὰ ὅλα του νὰ κοροϊδεύεται ἀπὸ τὸν κάθε ἐπιτήδειο.

*

Δημοσιογραφικὸ φροῦτο τῆς ἐποχῆς μας εἶναι καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἐξυπνου. Κ' ἔτσι ὁ κ. Τίμος Μωρχιτίνης εἶναι καταδικασμένος ἀπὸ τὴν ἀπαίτησιν τοῦ ἀνοήμονος κοινοῦ καὶ τῆς γενναίας φρουρᾶς νὰ γράφῃ ἐξυπνα ποιήματα, ἐξυπνα χρονογραφήματα κ' ἐξυπνα θεατρικὰ ἔργα. Τὸ τελευταῖο τοῦ α' Ὁ κομῆτης τοῦ Χάλλεη, ἐπιθεώρηση στὰ γεγονότα τοῦ τελευταίου καιροῦ μας, πού παίχτηκε στὴ «Νέα Σκηνή» ἀπὸ τὸ θίασο τῆς κυρίας Μαρίας Κοτοπούλη, μᾶς φανέρωτε πὼς ἡ ἐξυπνάδα τοῦ συγγραφέα τοῦ θέλει φρεσκαρίσμα. Ὁ τρόπος τῆς παραγωγῆς τῶν καλαμπουριῶν πού διασκέδαζε τοὺς ἀγαθοὺς Ἀθηναίους ἀπὸ τίς μέρες τοῦ Μπάμπη τοῦ Ἀννινου, φαίνεται ὅτι κάπως νὰ χρεωκόπησε τουλάχιστο γιά μιὰ τάξιν τῆς κοινωνίας μας πού ἀρχισε νὰ ξεστραβώνεται. — Μὰ τί φταίει ὁ κοσμάκης νὰ τοῦ διαστρέφουν τὸ γούστο, νὰ τοῦ χαλάνε τὴ νόησιν, νὰ τοῦ γιουρίζουν τὸ τσερθέλο, μὲ τὰ ἐλαφρά τάχατες, τὰ πεταχτά, τὰ χωνευτικὰ ἀστειῖα, πού στήν οὐτίκα τους εἶναι τὰ πιὸ βλαβερά, τὰ πιὸ ἀνόητα, τὰ πιὸ μπόσικα μέσα γιά νὰ τονε τραβοῦνε στὸ θέατρο; Κι δὲ νοιώθουνε, συγγραφιδες καὶ θιασάρχες, πὼς δουλεύουν ἔτσι γιά τ' ὀριστικὸ ρήμαγμα τοῦ Ρωμιῶκου θεάτρου; Τί κι ἂν γιά τὴν ὥρα τὰ ταμεῖα τους πιάνουν λίγους παράδες; Θέρβη μέρη πού τὸ ἐπιπόλαιο κοινὸ διαστρεμένο ἀπὸ τὰ τέτοια θὰ γυρίσῃ παλιάτσους καὶ τοῦμπες καὶ τότες νὰ ἰδοῦμε.

Κι ἄλλοτες τὸ εἶπαμε. Κάμετε τὸν πολλὴν λαό,

τὸν ἀγνὸ λαό, τὸν ἀποτραβηγμένο σήμερα, νὰ διαφερθῇ γιά ἕνα ἀξιο ρωμαῖκο θέατρο, καὶ τότες ὅλες αὐτὲς οἱ ἐνεσες γιά τ' ἀδειανὰ ταμεῖα σὺς μὲ τοὺς «Κομῆτες τοῦ Χάλλεη», θὰ σταθοῦν περιττές.

*

«Τὸ κρίμα τῆς μάννας», δόαμα σὲ τρεῖς πράξεις τοῦ κ. Παντελῆ Χόρν, παύτηκε τίς προάλλες στὸ Θέατρο τῆς Νεάπολης. Ὁ Βόλφης ἀπατημένος ἀπὸ τὴ γυναίκα του μ' ἕνα ἀγνωστὸ του, τὴ διώχνει ἀπὸ τὸ σπίτι του. Ὑστερα ἀπὸ καιρὸ πού ἡ κόρη του Ρόζα πιάνεται ἀπὸ τὸν ἄντρα τῆς Γιώργη σ' ἐρωτικὴ συνάντησιν μ' ἕνα τρίτο, μαθαίνει ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ διωγμένη γυναίκα του ὁ Βόλφης, σὲ μιὰ τοαγικὴ σκηνή, πὼς τὸν ἀπάτησε αὐτὴ στὰ περασμένα χρόνια μὲ τὸν ἴδιο τὸ γαμπρό του Γιώργη, πού ἀγριεμένος τώρα ζητᾷ νὰ σκοτώσῃ τὴ Ρόζα, καὶ πού πέφτει συντριμένος ἀπὸ τὴ φοβερὴ ἀποκάλυψιν.

Τὸ ζετύλιμα τοῦ μύθου σ' αὐτὸ τὸ δράμα τοῦ κ. Χόρν περπατᾷ γοργά, μὰ ὄχι καὶ χωρὶς βιάσιν. Συμμαζωμένον, στενοχωρούμενον τὰ πράγματα γιά νὰ καταφέρει τίς λογῆς λογῆς σκηνὲς ὁ συγγραφέας. Καταλαβαίνει ἀπὸ σκηνικὴ τέχνη, πασιζεῖ νὰ τὴν ἐφαρμόσῃ, μὰ δὲν μπορεῖ. Δὲν ἔχει δύναμιν νὰ κρατηθῇ ἐκεῖ πού πρέπει. Οἱ πιὸ καλὲς σκηνές τοῦ ξεφεύγουν ἀπὸ τὰ χέρια, καὶ πέφτουνε σὲ κοινοτοπίες. Μιὰ ἐπιπολαιότητα, ἕνα βιάσιμο, κάτι ἔταχτο, ἀνακατωμένο, ἀσυγύριστο, ἀμελέτητο, ἐλαφρὸ χαρραχτηρίζε τὴ δουλειὰ τοῦ κ. Χόρν. Μὰ ἡ δραματικὴ τέχνη κάθε ἄλλο μπορεῖ παρὰ νὰ ζευγαρώνῃ μὲ τέτοια ὑστερήματα. Εἶναι ἡ τέχνη πού γιά νὰ σταθῇ στὰ πόδια τῆς θέλει τελειότητα. Μὰ τάχατες τί ἄλλο εἶναι κάθε δημιουργία παρὰ μιὰ τελειότητα;

Ὅλο τὸ δράμα περνᾷ ἀπὸ πάνω μας, χωρὶς νὰ μᾶς ἀγγίξῃ ἡ πνοὴ τῆς τραγικότητος, καὶ μονάχα μιὰ κρύα ψεύτικη καὶ τεχνητὴ συγκίνησιν φαμπρικάρει ὁ συγγραφέας, χωρὶς καὶ νὰ μπόρῃ νὰ τὴν ἀδράξῃ τὸ θέατρο. Ὅσο γιά τὴ βία τῆς ἐργου, γιά τὴν ψυχολογίαν του καὶ γιά τὴν πραγματικότητα τοῦ μύθου τοῦ δὲν ἀξίζει νὰ μποῦμε στὰ καθέκαστα.

*

Τὰ ἴδια ἐλαττώματα βρίσκονται καὶ στὸ ἄλλο ἔργο τοῦ κ. Παντελῆ Χόρν «Ἡ Βασίλω τοῦ Χαρντά», δράμα σὲ μιὰ πράξιν, παιγμένο κι αὐτὸ στὸ Θέατρο τῆς Νεάπολης. Ὁ διάλογος ἰδῶ εἶναι πιὸ φυσικὸς καὶ πιὸ στρωμένος. Μὰ ὅτι θέλει νὰ πῇ ὁ συγγραφέας μὲ τὸ ἔργο τοῦτο, δὲν τὸ κατα-

φέρει. Ἡ Βασίλῳ, κόρη τοῦ ἀρματωλοῦ γέρο Χα-
ρεντᾶ, παντρεύεται ἕναν καλαμαρᾶ, τὸ Λασουζή.
Ύστερα ποὺ ἀνακαλύφτει πὼς αὐτὸς προδίνει τὴν
πατρίδα, τὸν ἀφίνει καὶ μὲ τὴν εὐκὴ τοῦ πατέρα
της φεύγει μὲ τὸν ἀντρωμένο ἀρματωλὸ Νίσσο.
Ποῦ τὸ δραματικὸ ἐνδιαφέρο; Ποῦ ἡ θέρμη καὶ ἡ
συγκίνηση;

Ὁ κ. Χόρν φάνηκε στὸ δραματικὸ μας στε-
ρέωμα σπικλώνοντας καινούριες ιδέες καὶ δίνοντας
μύριες ἐλπίδες. Ξεγλύστρησε ἔμως εὐκολα στὸν ἀν-
θοστρωμένο δρόμο τῆς ρουτίνας, καὶ τώρα τοῦ δό-
θηκε ἡ μοῖρα νὰ ξακολουθεῖ τὴν παράδοση ποὺ μᾶς
ἄφισαν οἱ μακαρίτες Ἀντωνιάδης, Ζάννος, Ἀμπε-
λᾶς, Καλοσύνης, Νικολάρας καὶ Πολύβιος Δημη-
τρακόπουλος.

Ο ΚΡΙΤΙΚΟΣ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΜΑΣ

ΣΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ. — Ἀπὸ τὸ Δέλτα τοῦ Νεί-
λου ὄφτασε, σὺν μιστριώτη, θεκόρα, σὺν ἑ-
λλη-
νική Ἐπιθεώρησις» (Ἰούνιος) τῆς Δεσποινίδας Εὐ-
γενίας Ζωγράφου, ἡ ἀπαντηχοῦσα τοῦ κ. Μιχ. Σ.
Κέπετζη, ἀδικρεποῦς μέλους τοῦ Διεθνoῦς Ἐφε-
τείου» γιὰ τὸ «γλωσσικὸν ἐγκλημα».

Δὲν μπορεῖ ὁ κατὴ-ἐφέντης νὰ κόψῃ κεφάλια,
καὶ γι' αὐτὸ δηλώνει πὼς κόβει τὴ συντρομὴ του
ἀπὸ κάποιον, λέει, περιοδικὸ ποὺ γράφεται σὶ ἀναρ-
χικὴ γλώσσα. Καὶ λέει: — «Ἄν ἡ τάσις πρὸς ἐθνι-
κὴν ἀποσύνησιν ὑφίσταται [τί;] ἤδη παρὰ τισιν
(ἔχουσα διαφόρους λόγους), οὐδεμία ὑπάρχει ἀνάγκη
νὰ ἐπιταχυθῇ διὰ τῆς κατατροφῆς τῆς Ἑναιᾶς
Ἑθνικῆς γλώσσης, τῆς καταληπτῆς ὑπὸ πάντων
τῶν Ἑλλήνων — ἐκτὸς τῶν ἀρχαϊσμάτων. Πρόδηλον
δ' ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐπιτραπῇ ὅπως τὸ μέλλον
τοῦ ἔθνους ἐξερτηθῇ ἀπὸ τὰς φαντασιοπληξίαις ὀλί-
γων ἀρχαϊσμάτων ἢ ἐκσιτεχνῶν». — Δηλαδή, ὁ κ.
Κέπετζης εἶναι ἐρασιτέχνης δ.καστῆς καὶ εἰδικώτα-
τος γλωσσολόγος. Καὶ δὲν εἶναι διόλου ἀγράμματος,
ἀφοῦ γράφει γράμματα μὲ πολυτιμώτερον καὶ
ἀξιοῦντας καὶ ἐπιτάχυνσιν, καὶ ὑφίσταται
[τὰ ἐγκώμια τῆς Ἑλλ. Ἐπιθεώρησης]. Στὸ φετφά
τοῦ κύρ-κατὴ ἀπάντησε μ' ἕνα παληκαρήσιο γράμμα
τοῦ στὸν «Τεχν.δρόμο» τῆς Ἀλεξάντρας ὁ κ. Γ.
Πηλαδάκης τῆς «Νέας Ζωῆς».

ΣΤΟ ΒΟΛΟ. — Ἀπὸ ἕνα ἄρθρο τῆς «Θεσσα-
λίας» (16 Ἰουνίου) μὲ τίτλο «Τὸ Ἀνώτερο Παρ-
θεναγωγεῖον καὶ ὑπογραφή Ἀλδεβαράν:

«Εἶναι ἀλήθεια ὅτι οἱ σχολαστικοὶ καὶ κοντό-
φθαλμοὶ σὺν λύκοι οὐρλιάζουν καὶ σὺν τίγρεις ἐφορ-

μοῦν κατὰ πάσης ἐκπαιδευτικῆς μεταρρυθμίσεως.
Οἱ νεκροὶ ὅμως δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναστηθοῦν.
Καὶ ἡ μυροδόλος τῆς ζωῆς αὖρα ποὺ μᾶς περιζώνει
δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ νικήσῃ. Καὶ ἀποδείξεις
αἱ προχθεσιναὶ ἐξετάσεις τοῦ Ἀνωτέρου Παρθενα-
γωγείου...»

Καὶ περιγράφοντας τὴ μέθοδο τῆς διδασκαλίας,
ποῦ ἔδειξε ἐργασία θετικὴ καὶ σοβαρὴ «καὶ ὄχι
ὅπως εἰς τὴν ψευτοκλασσικὴν ἐκπαίδευσιν μᾶς συμ-
βαίνει ἐπιπόλαια πασαλεῖμματα», προσθέτει τὸ
ἄρθρο:

«Ἐν τέλει ἡ ἐντύπωση ἀπὸ τὴν ὥραϊκν αὐτὴν
ἐορτὴν τῶν ἐξετάσεων ἦτο τόσο μᾶζος, τόσο γοη-
τευτικὴ, ὥστε ὁ ἀκρατὴς ἀποχωρῶν αὐτῆς δὲν
ἤμπορουσε παρὰ νὰ ἀνακράζῃ:

«— Σπάτε τίς πόρτες τίς βαρεῖες τῆς μοῦχλας
καὶ τῆς σπίλας ποὺ δεσμεύουν τῶν παιδιῶν μᾶς
τὰ μυαλά. Ρίξτε στὴ θάλασσα τοὺς Μιστριώτηδες
καὶ τοὺς λοιποὺς μεγάλους δασκάλους (γράφε μπό-
γιες) τοῦ ἔθνους. Δόστε τὴν ἐλευθερίαν στὸ πνεῦμα
τῶν παιδιῶν καὶ λύοντες τὸν ἀπείριστο γλωσσόδετῃ
ποῦ τὰ δεσμεύει, ἀφήστε τα στὴ μητρικὴ τους
γλώσσα νὰ μᾶς ποῦν τί αἰσθάνονται καὶ τί ποθοῦν
καὶ δόστε τους τῆς ζωῆς τὰ δῶρα, τὰ ὅποια ὁ
σχολαστικισμὸς καὶ ἡ ψόφια τῶν περασμένων γλώσσα
τοὺς κλείβουν.»

ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ. — «Κυνικὰ καύματα» καὶ
λυσσάζανε τὰ μαντρόσκυλλα τῆς Κθαρεΐουσας.
Ἀφορμὴ τὸ Πρότυπο Σκολεῖο καὶ τὸ ἄρθρο ποὺ ἔ-
γραψε γι' αὐτὸ ὁ κ. Κ. Τοπάλης. Βγῆκε αὐτὸ μὲν,
ἀλλὰ ἰοῦν ἐτχηκῶς μ' ἕνα του γράμμα στὴν «Ἀ-
θῆναι» (14 Ἰουνίου), ὁ μὴ φορὰ λόγιος καὶ βουλευ-
τῆς κ. Μιλτ. Καβχλιερᾶτος νὰ τὸν εἰρωνευτῇ. Ὁ
κ. Περ. Ι. Καραπάνος, ἀπ' τοὺς ἰδρυτῆς τοῦ Σκο-
λεῖο, δικαιολόγησε τὴ συμμετοχὴ του (ἴδια ἐφημε-
ρίδα, 17 Ἰουνίου). Ξεσπάθωσε τότες ὁ κ. Ἀνδρέας
Ν. Σκιας γιὰ νὰ μᾶς πῇ τὰ συνηθισμένα του, πὼς
αὐτὸς ἐπίσημος γραφομένη γλώσσα οὐδέποτε ταῖτί-
ζεται μὲ τὴν ἡμιλουμένην» (ἴδια ἐφημ. 19 Ἰουνίου).
Μὲ δεύτερο ἀπέραντο ἄρθρο του ὁ κ. Γ. Χατζηδά-
κης (ἴδια ἐφημ. 20 Ἰουν.) μᾶς ξανάπε τίς γνώμες
του γιὰ τὴν ἀπλοποίησιν τῆς «γραφομένης». Ξεμύ-
τισε ὁ κ. Φιλίας Φόγγ στους «Καιροὺς» (21 Ἰου-
νίου) νὰ δώκῃ δίκιο στὸν κ. καθηγητὴ «ποῦ βάζει
εἰς τὴν θέσιν τῆς τὴν ἀρχαίαν καὶ εἰς τὴν θέσιν τῆς
τὴν μαλλιαρὴν» καὶ νὰ μᾶς μάθῃ πὼς «Ἑθνικὴ
γλώσσα εἶναι ἐκείνη ποῦ μεταχειρίζομεθα καθ' ἡ-
μέραν εἰς αὐτὴν τὴν τόσο περιφρονημένην δημοσιο-
γραφικὴν ἐργασίαν». Μὲ δεύτερο ἄρθρο του (ἁ' Ἀθῆ-
ναι, 22 Ἰουνίου) ἀπάντησε ὁ κ. Κ. Τοπάλης